

Parohia
„Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45,
Pașcani, jud. Iași

@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh:
Pr. Marius Ionuț Tabarcea
+40 745 776 456

Coslujitor:
Pr. Leonardo Ioan Atudorei
+40 747 580 111

ANUL VII • NR. 15 (173) • 30 AUGUST 2026

„Ca bucuria Mea să fie în voi.” (Ioan 15, 11)

Bucurați-vă!

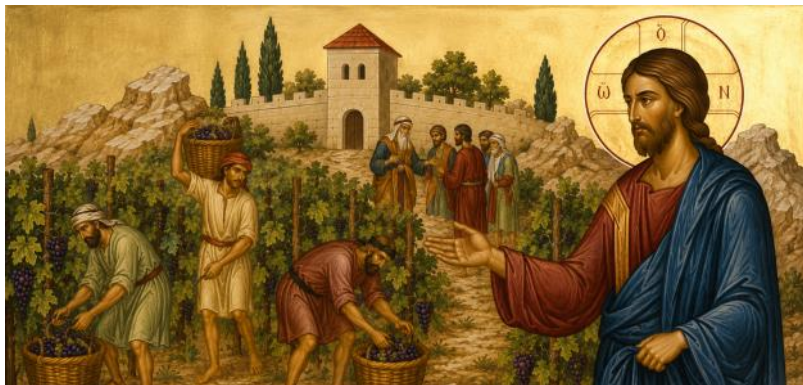

Credință vie. Bucurie deplină

„Trebuie să ne curățim mai întâi pe noi înșine și apoi să-i curățim pe alții; să ne apropiem de Dumnezeu și apoi să-i apropiem pe alții; să ne sfințim și apoi să-i sfințim pe alții.”

Sfântul Grigorie de Nazianz

Crâmpie din lumina sărbătorii

Via Domnului sau via noastră?

Evanghelia Duminicii a 13-a după Rusalii ne vorbește despre **lucrătorii viei** și despre **stăpânul** care așteaptă roade de la cei cărora le-a încredințat-o. Via este, în primul rând, viața noastră, dar și Biserica, familia, comunitatea și toate darurile pe care Dumnezeu ni le-a pus în mâini.

Problema nu este că oamenii au primit via, ci că au început să creadă că via este a lor. Au uitat că sunt doar administratori.

Și noi putem face aceeași greșală: să primim sănătate, familie, timp, credință, oameni dragi și talanți, iar apoi să trăim ca și cum toate ni s-ar cuveni.

Dumnezeu nu ne cere să-I dăm ceva ce nu avem, ci să-I întoarcem roadele iubirii.

Să ne întrebăm, așadar: Dacă Dumnezeu ar veni astăzi să caute roade în via sufletului nostru, ce ar găsi?

Poate găsi rugăciune, iertare, milostenie, răbdare și iubire?

Via este a lui Dumnezeu. Noi suntem lucrătorii. Iar rodul pe care îl așteaptă este sfințirea vieții noastre.

RECOMANDARE DE LECTURĂ

Sfânta Scriptură, izvor de înțelepciune **Cartea Rut**

Cartea **Rut** este una dintre cele mai scurte cărți ale Vechiului Testament, dar și una dintre cele mai profunde prin mesajul său despre credință, fidelitate, iubire și lucrarea providențială a lui Dumnezeu. În doar patru capitole, Sfânta Scriptură prezintă povestea unei femei moabite care, deși străină de poporul ales, ajunge să fie integrată în Israel și să devină strămoașă a regelui David. Acțiunea începe într-o perioadă dificilă, în vremea judecătorilor, când foametea îl determină pe Elimelec să plece împreună cu soția sa, Noemina, și cu cei doi fii, din Betleem în țara Moabului. După moartea soțului și a celor doi fii, Noemina hotărăște să se întoarcă în Betleem. Una dintre surori, Rut, refuză să o părăsească și rostește una dintre cele mai impresionante declarații de fidelitate din întreaga Scriptură: „Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău Dumnezeul meu” (Rut 1, 16). Rut își asumă o nouă identitate și, mai ales, își pune încrederea în Dumnezeul lui Israel.

Providența lui Dumnezeu se descoperă discret, prin întâlnirea lui Rut cu Booz, un om bogat și drept, rudă cu familia lui Elimelec. Booz observă bunătatea și credințioșia lui Rut și o protejează. În cele din urmă, el o ia de soție, iar din această familie se va naște Obed, tatăl lui Iesei și bunicul regelui David.

Unul dintre cele mai importante mesaje ale cărții este că **Dumnezeu lucrează chiar și atunci când prezența Sa nu este spectaculoasă**. Nu apar minuni impresionante și nici discursuri profetice. Dumnezeu lucrează prin oameni obișnuiți, prin fidelitate, prin muncă, prin bunătate și prin întâlniri aparent întâmplătoare.

Cartea Rut este și o lecție despre **adevărată iubire**, despre **fidelitate** în vremea încercării, despre **credință** care se transformă în faptă și despre **Dumnezeu** care schimbă suferința în binecuvântare.

Deosebit de important este faptul că Rut era moabită, deci provenea din afara poporului lui Israel. Cu toate acestea, prin credința și fidelitatea ei, ajunge să facă parte din istoria mântuirii (Matei 1, 5). Mesajul esențial al cărții Rut ar putea fi rezumat astfel: **omul care rămâne credincios lui Dumnezeu și apropielui său poate descoperi, chiar și prin suferință, că Dumnezeu îi pregătește un drum pe care încă nu îl poate vedea.**

Sub acoperirea sfinților Sărbătoriții săptămânii

30.08	Sf. Ier. ALEXANDRU
1.09	Sf. Cuv. DIONISIE Exiguul
5.09	Sf. ELISABETA

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (36) Heruvicul. Intrarea mare

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”,
Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Preotul: *Pe cei adormiți din neamurile noastre, strămoși, moși, părinți, frați, surori, fii și fiice, soți și soții, și pe toți cei dintr-o rudenie cu noi, pe fiecare după numele său și așa cum fiecare îi poartă în cugetul său, să-i pomenească Domnul Dumnezeu întru Împărăția Sa.*
Poporul: *Amin.*

E marea întâlnire, prin rugăciune, cu arborele genealogic al fiecăruia din noi, așa cum nicio cronică din lume, oricât de documentată și de savantă, n-ar putea-o face. Dacă formula lapidară de care v-am vorbit nu demult: *X cu tot neamul lui cel adormit* implică cel puțin un nume, de data aceasta, ascultând rostirea preotului, fiecare din noi își pomenește mental rudele adormite, cu numele pe care și le amintește, care-i sunt mai apropiate și mai dragi, pe celelalte lăsându-le pe seama memoriei lui Dumnezeu, negreșelnică și trează la capătul rugăciunii noastre.

Trăim acum și sentimentul plenar al **comuniunii cu înaintașii noștri trupești**, pe care nu i-am întâlnit prin viață, dar pe care, paradoxal, îi întâlnim prin moarte. În cea de-a Treia Carte a Regilor, din Vechiul Testament, se spune: „Și a adormit David laolaltă cu părinții săi” (3 Regi 2,10), prin părinți înțelegându-se toți ascendenții, până la strămoșul comun. Evident, cronicarul nu cultivă o literatură a absurdului, cum că David ar fi murit în același timp cu străbunii săi, ci vrea să spună că, prin moarte, el li s-a adăugat acestora, că a intrat în obștea lor și viețuiește laolaltă cu ei. Prin urmare, moartea nu e altceva decât văzduhul unei întâmpinări întru viață. Rugăciunea de acum prefigurează ceea ce se va plini atunci.

Preotul: *Pe cei ce au adus aceste Daruri și pe cei pentru care au fost aduse, vii și adormiți, să-i pomenească Domnul Dumnezeu întru Împărăția Sa.*
Poporul: *Amin.*

Acestea sunt Darurile de pâine și vin pe care le-au adus credincioșii și pe care preotul le poartă acum, acoperite, spre sfântul jertfelnic. Atât cei ce le-au adus, cât și destinatarii au fost pomenuți de preot, nominal, atunci când a scos din prescuri miridele ce se află acum pe sfântul disc, ca parte din Împărăția Cerurilor. (Va urma)

„Săvârșirea Sfintei Liturghii are ca obiect prefacerea darurilor în dumnezeiescul Trup și Sânge, iar ca scop sfințirea credincioșilor.”

- SFÂNTUL NICOLAE CABASILA -

#7

Ce reprezintă iconostasul?

Iconostasul este peretele împodobit cu icoane care desparte Sfântul Altar de naos. Cuvântul provine din limba greacă (eikonostasion) și înseamnă, literalmente, „locul icoanelor”.

La prima vedere, iconostasul pare să fie o despărțire între altar și restul bisericii. În realitate, el exprimă tocmai legătura dintre Biserica văzută și Împărăția lui Dumnezeu. Icoanele așezate pe el ne arată că în Sfânta Liturghie nu suntem singuri: împreună cu noi se roagă, în chip nevăzut, Maica Domnului, îngerii și toți sfinții.

În centrul iconostasului se află Ușile Împărătești, prin care se face intrarea și ieșirea în timpul anumitor momente ale slujbelor. Ele se numesc astfel deoarece prin ele se aduce și se vestește taina Împărăției lui Dumnezeu.

Pe Ușile Împărătești sunt reprezentate, de regulă, Buna Vestire și cei patru Evangheliști. Deasupra lor se află, de obicei, icoana Cinei celei de Taină, iar în partea superioară a iconostasului sunt așezate alte icoane care alcătuiesc o adevărată mărturisire vizuală a credinței Bisericii.

În partea de jos se află icoanele împărătești: în centru, Hristos, iar în partea opusă, Maica Domnului cu Pruncul. Alături se află icoana hramului bisericii și icoane ale altor sfinți.

Iconostasul ne învață astfel că Biserica nu este doar comunitatea oamenilor de pe pământ. Ea cuprinde cerul și pământul, pe cei vii și pe cei adormiți, pe îngeri și pe sfinți, uniți în Hristos.

Când privim icoanele iconostasului, suntem chemați să ne amintim că ținta vieții creștine nu este lumea aceasta trecătoare, ci Împărăția lui Dumnezeu.

„Voi sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu.” (Efeseni 2, 19)

„Icoana este o călăuză spre ceea ce este reprezentat.”
(Sfântul Ioan Damaschin)

Să reținem!

- ✓ Iconostasul este peretele cu icoane dintre altar și naos.
- ✓ El nu reprezintă o separare absolută, ci legătura dintre Biserica de pe pământ și Împărăția lui Dumnezeu.
- ✓ Ușile Împărătești au o importanță deosebită în desfășurarea slujbelor.
- ✓ Icoanele iconostasului ne pun înaintea pe Hristos, Maica Domnului, îngerii și sfinții.
- ✓ Prin icoane, Biserica ne amintește că suntem chemați la comuniune cu Dumnezeu și cu sfinții Săi.

Întrebare pentru suflet

Când privesc icoanele din biserică, îmi amintesc că sunt chemat să devin și eu „împreună-cetățean cu sfinții” și să trăiesc încă de aici viața Împărăției lui Dumnezeu?